

Ovu priču vam besplatno donosi
Ririro.com/sr. Naša misija je da damo
svoj deci na svetu besplatan pristup
različitim vrstama priča. Priče se mogu
čitati, preuzimati i štampati na mreži i
pokrivaju širok spektar tema,
uključujući životinje, fantaziju, nauku,
istoriju, raznolike kulture i još mnogo
toga.

Podržite našu misiju tako što ćete
podeliti našu veb lokaciju. Želimo vam
mного zabavnih čitanja!

Ririro

IMAGINACIJA JE VAŽNIJA OD ZNANJA

Ririro

Dvanaestoro braće

Bili jednom kralj i kraljica sa dvanaest sinova. Kraljica je očekivala trinaesto dete.

Jednog dana kralj je rekao svojoj ženi da dvanaest sinova moraju umreti ako beba bude devojčica. Devojčica bi tada sama nasledila celo kraljevstvo.

Kralj je dao da se napravi dvanaest kovčega i sakrio ih u privatnu sobu. Njegova žena nije smela nikome da priča o njima.

Kraljica je bila nesrećna i njen najmlađi sin Benjamin je to primetio.

"Majko", reče on, "zašto si tako tužna?"

"Dete moje drago, ne smem da ti kažem", odgovorila je kraljica.

Dečak je stalno pitao o tome. Na kraju mu je pokazala privatnu sobu u kojoj se nalazilo dvanaest kovčega.

„Majko, ne brini“, rekao je najmlađi sin. Pobeći ćemo u šumu i paziti na sebe. Odabraćemo mesto gde ćemo videti kulu zamka.

Okačite belu zastavu ako se rodi brat i crvenu ako bude sestra."

Jednog dana Benjamin

je video crvenu zastavu i znali su da treba da umru. Jadna braća su se zaklela da će se osvetiti svakoj devojci koju sretnu.

Pobegli su još dalje i pronašli napuštenu vikendicu. „Ovo će biti naš novi dom“, rekli su. O domaćinstvu se brinuo najmlađi brat. Starija braća su se brinula o hrani.

U međuvremenu, mala sestra je odrasla u veoma slatku i lepu devojčicu. Nosila je lepu odeću i imala je zlatnu zvezdu na čelu.

Na dan kada je napunila deset godina, pronašla je dvanaest košulja u ormaru, premaleni da bi ih mogao nositi njen otac. "Kome pripadaju ove košulje?", upitala je majku.

Kraljica je uzdahnula i rekla joj da pripadaju dvanaestorici njene braće.

"Dvanaestorica braće!" povikala je devojčica. „Gde su? Zašto nikad nisam čula za njih?"

„Niko ne zna gde su“, jecala je kraljica, „tvoj otac je hteo da ih ubije da bi ti bila jedini naslednik.“

„Majko najmilija, ne plači“, rekla je ćerka, „idem da nađem svoju braću.“

Devojčica je odmah otišla u šumu i uveče je stigla u vikendicu. Tamo je videla dečaka koji je pocrveneo pri pogledu na slatku i lepu devojčicu.

„Šta radiš ovde?“, upitao ju je.

„Tražim svojih dvanaestoricu braće“, odgovorila je, pokazujući mu košulje koje je donela. Bennjamin je shvatio da je ona njegova sestra i rekao: „Ja sam tvoj najmlađi brat, Benjamin.“

Padoše jedno drugom u zagrljaj od radosti i sreće.

„Draga sestro“, reče Benjamin, „uskoro će tvoja braća doći kući. Zakleli smo se da ćemo ubiti sve devojčice iz osвете zbog onog što nam se dogodilo. Zato se sakrij iza ove kace dok im sve ne objasnim.“

Kada su se vratili, Benjamin im je rekao da ima vesti koje će im reći samo ako mu daju obećanje.

Braća su obećala.

Benjamin ih je zamolio da mu obećaju da neće ubiti prvu devojku koju sretnu.

„Naša sestra je ovde“, reče Benjamin. Kada su je braća ugledala, pomislili su da je jako slatka i zagrlili su je s ljubavlju.

Sestra je ostala i pomagala Benjaminu oko domaćinstva.

U bašti je raslo dvanaest prelepih belih ljiljana. Mala sestra je htela da ih ubere kao iznenađenje za svoju braću. Dok je pažljivo brala cveće, njena braća su se sva pretvorila u gavrane i odletela. Kuća je nestala pred njenim očima.

Iza nje se pojavila stara veštica. „Dete moje, šta si uradila“, zapištaše ona, „zašto nisi ostavila cveće da raste na svojim stabljikama? Tvoja braća će sada zauvek morati da žive kao gavranovi.“

"Mogu li nešto da uradim da to poništim?", plakala je devojčica.

„Samo ako ti se za sedam godina ne pojavi osmeh na licu i nijedna reč ne izađe iz tvojih usta. Ako ne uspeš u ovome samo jednom, tvoja braća će odmah umreti“, odgovorila je veštica. Sestra se popela na drvo da tu živi sedam godina neprimećeno i ni sa kim ne progovori ni reč.

Ali jednog dana, primetio ju je jedan kralj. Bio je veoma impresioniran njenom lepotom i

zamolio je da se uda za njega. Nije progovorila ni reč, već je samo klimnula glavom.

Venčanje je ubrzo potom raskošno proslavljeno. Ali mlada nije govorila niti se smejala.

Živeli su srećno zajedno neko vreme.. sve dok kraljeva majka nije počela da sumnja u kraljičine dobre namere.

"Zašto ne priča i zašto se nikada ne smeje? Mora da ima

grižu savesti! Šta ti zapravo znaš o ovoj ženi?", prepirala se sa kraljem. Najzad je uspela da ubedi kralja da svoju ženu goni kao vešticu.

Kralj je u suzama gledao kako njegovu ženu vode na lomaču.

U to vreme, bilo je tačno sedam godina kako su se njena braća pretvorila u gavrane. Doletelo je dvanaest gavrana. Kada su sleteli na zemlju, pojavilo se njenih dvanaestoro braće.

Sada je kraljici ponovo bilo dozvoljeno da govori i mogla je da kaže kralju razlog svog ćutanja i nesposobnosti da se smeje.

Kralj je bio presrećan što je nevina i srdačno je dočekao braću. Oni su bezbedno ostali u zamku. Zajedno su živeli srećno do kraja života.